

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3139/05
16.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца "АА", власника ББ, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Општине Сремска Митровица, коју заступа Општински јавни правобранилац са седиштем у Сремској Митровици, ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Округног суда у Сремској Митровици Гж.311/2004 од 18.3.2004. године, у седници одржаној 16.3.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА ревизија тужене изјављена против пресуде Округног суда у Сремској Митровици Гж. 311/2004 од 18.3.2004. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Сремској Митровици П.235/03 од 9.12.2003. године: ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име дуга исплати 65.429,00 динара са законском затезном каматом од 21.11.1996. године до исплате; ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка од 46.200,00 динара; ставом трећим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Округног суда у Сремској Митровици Гж.311/2004 од 18.3.2004. године: ставом првим изреке одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке; ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда у делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ" бр. 4/77..."Службени лист СРЈ" бр. 3/02), који се у поступку по ревизији у овој парници примењује на основу члана 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд Србије је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 354. став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде због којих се ревизија може изјавити на основу члана 385. став 1. тач. 1. и 2. тог закона.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука тужилац је на предлог тадашњег начелника друштвених делатности тужене ВВ поднео понуду за израду фотографија за избегличке легитимације. Закључком Извршеног савета тужене од 3.3.1992. године прихваћена је понуда тужиоца и одређена накнада од 100 тадашњих динара по комплету од 2 фотографије величине 3x3,5 цм. Тужена је тужиоцу у 1992. године извршила исплате за израђене фотографије по 3 рачуна која јој је испоставио. Тужилац је 13.11.1996. године доставио рачун бр. 11/96 за израђене фотографије тадашњем поверенику за избеглице тужене ГГ, који је рачун оверио својим потписом и печатом Извршног савета тужене и лично га однео у Комесаријат за избеглице у Београд. У Комесаријату за избеглице су одбили да дају средства по том рачуну, о чему је он обавестио тужиоца и предочио му да су избеглице убудуће дужне да саме плаћају накнаду са израду фотографија за избегличке легитимације. Наведени рачун бр. 11/96 од 13.11.1996. године тужилац је испоставио Комесаријату за избеглице у Београду. У рачуну је наведено да је урађено 8.381 комплет фотографија по цени од 12,00 динара, да је тужилац због броја урађених фотографија дао попуст од 25%, да његова помоћ избеглицама износи 10.000,00 динара, а потраживање по том рачуну 65.429,00 динара, колико је тужилац и поставио тужбени захтев у овој парници са законском затезном каматом од 21.11.1996.године, зато што је рок за плаћање према рачуну био 8 дана од испостављања рачуна.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања правилно је усвојен тужбени захтев тужиоца. Прихватањем понуде тужиоца од стране Извршног савета тужене за израду фотографија за избегличке легитимације 3.3.1992. године странке су закључиле уговор о делу предвиђен чланом 600. Закона о облигационим односима. Закључком, који је тада донео Извршни савет тужене, регулисани су битни елементи које треба да садржи уговор о делу - обавеза тужиоца да изради фотографије и обавеза тужене да му за то плати накнаду од 100 тадашњих динара по комплету. Тужилац као извођач радова је

да му за то исплати накнаду од 100 тадашњих динара по комплету. Тужилац, као извођач радова, је извршио своју обавезу, па је тужена, као наручилац, обавезна да му за то исплати накнаду.

Ревизијски наводи да странке нису закључиле уговор о делу зато што нису одредиле време у коме је тужилац обавезан да обави посао нису основани зато што на основу члана 607. став 2. Закона о облигационим односима време за које је извођач посла дужан да обави посао није битан услов пуноважности уговора о делу. Према тој одредби ако време није одређено, извођач радова је дужан да обави посао за време које је разумно потребно за такве послове.

Уговор о изради фотографија за избегличке легитимације тужилац је закључио са туженом. После закључења тог уговора, ступио је на снагу Закон о избеглицама ("Службени гласник РС" бр. 18/92). Обавезе тужене из уговора који су странке закључиле Комесаријат за избеглице није преузео, нити је са тужиоцем закључио уговор о изради фотографија за избегличке легитимације. Због тога нису основани ревизијски наводи да тужена није у овој парници пасивно легитимисана, већ Комесаријат за избеглице.

Накнада коју тужена треба према наведеном закључку Извршног савета тужене од 3.3.1992. године да исплати тужиоцу од 100 тадашњих динара је због хиперинфлације и увођења новог динара у оптицај обезвређена. Тужена, као ни Комесаријат за избеглице, нису располагали подацима о броју израђених комплета фотографија за избеглице. Како је тужилац доставио рачун који је испоставио Комесаријату за избеглице, који је претходно оверио тадашњи повереник за избеглице тужене, накнада коју је тужена обавезна да му исплати правилно је утврђена на основу тог рачуна. Рок за исплату је истекао 21.11.1996. године, па је тужиоцу због доцње тужене правилно од тада, а на основу члана 277. став 1. Закона о облигационим односима, досуђена законска затезна камата.

Самосталне занатске радње које су основали приватни предузетници немају својство правног лица, јер им то право није признато Законом о приватним предузетницима ("Службени гласник СРС" бр. 54/89..."Службени гласник РС" бр. 53/95). Судови због тога застарелост потраживања тужиоца правилно нису ценили према члану 374. Закона о облигационим односима (који се односи на застарелост међусобних потраживања правних лица из уговора о промету роба у услуга), већ према општем року застарелости од 10 година предвиђеним чланом 371. тог закона.

На основу члана 393. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз